

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§.11. Echum efformat D. Ioannem multò fortiorem, quàm Ægypti echum, ad verba Iudæorum, qua illos conuincit, ex illo ipso quod confitentur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53104](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53104)

bus inquietamus & excitamus? Audis nos, ter-
reris, admiraris, & quietus resides, nec de igne
cogitas extinguendo; quo tibi misera comburi-
tur anima. Inve merito dixerit: *In vacuum labo-
ravi, sine causa & vane consumpsi fortitudinem
meam.* Quam vinas effundebat D. Paulus lacry-
mas illud deplorans infortunium: *Timeo vos, ne*

Gal. 4. 11.

forte sine causa laboraverim in vobis. O rem san-
guineis lacrymis deplorandam, tot tantisque la-
bores in vacuum abisse, quae immensi sunt boni la-
bores praedicatoris? quot vigiliae? quot studia?
quot librorum revolutiones? quot meditationes
praxiae eorum quae diebata sunt? quot ad Deum
orationes? quot cordis anxietates, ut locum il-
lum ascendat altorem? Et haec omnia in solam
evanescere admirationem doctrinae, nec vllum
alium emanare fructum? *Frustra laboravi in vo-
bis.* Et quid hoc tibi prodest, quod admireris, si
non vitra progrediaris?

IX.
Praedica-
tor non
admira-
tionem
sed fru-
ctum at-
tendat.

Nullus vehementiori stupore creditur fuisse
attonitus, quam Pharaeo audiendo Moysen, &
Saul audiendo Samuelem, & Balchassat audien-
do Danielem, & eorum admiratio in gravio-
rem eorum cessit damnationem, ut supra diximus.
Hoc autem intenditur, ut ipsa admiratio, dis-
cursum & philosophiam in te producat, quate-
nus vitam vitam emendes, & doctrinae conformi-
ter opereris. Hunc effectum oportet ut praedicator
prax oculis habeat, & non ut ab audito-
rio in admiratione habeatur, sed ut praesentes

D. Hier.
Epist. 2. ad
Neptol.
Tom. 1.

convertantur, ingemiscant, plerent, emittant
suspiria, & id quod docet D. Hieronymus: *Docente
te in Ecclesia, non clamor populi sed gemitus susci-
tetur: lacryma auditorum laudes tuae sint.* Nihil e-
nim (annuente D. Hieronymus) praedicatori faci-
lius quam populo provocare admirationem,
multa proferendo quae nec ipse, nec auditores
intelligant. Et hinc, ait, procedit, quod illi qui
minus norunt, magis auditores pronocent ad
admirationem, quia plura loquuntur, & tanto
maiori ostentatione & bombitu, quanto minus
id quod dicunt, intelligunt: *Verba voluere, & ce-
leritate dicendi apud imperitum vulgus admira-
tionem sui facere indoctorum hominum est.* Et re-
fert, quod magna cum admiratione rursusque Ci-
cero narrat de Poeta omnium indoctissimo: pro-
dit hic in publicum oraturus, & auditorio pro-
ponit, quod de rebus esset dicturus: quam maxi-
mis, & profundioribus mysterijs, quae inter se
tractant ac disputant Euripedes, Menander,
Socrates & Epicurus; illo autem verborum ap-
paratu vulgus suspenderit imperitum: cum quid-
quid diceret, amentiam saperet, & propriam re-

In Orat.
pro
Gallo.

X.
Indoctus
admi-
rationis sus-
citet.

ferret inventionem: quia neque illi, quos nomi-
nabat se mutuo viderant unquam, nec agnouer-
ant, nec locuti fuerant, imo centurijs annorum ab
invicem dilcreti vixisse referuntur: *Attrita frontis
interpretatur saepe quod nescit, & cum alijs persua-
serit, sibi quoque v superat scientiam.*

Circa hanc materiam concinnè disputat D. Chry-
solostomus illa D. Pauli verba peipendens, quae
scribit ad Romanos: *Nolo vos ignorare fratres: quia
saepe proposui venire ad vos & prohibitus sum
vsque adhuc ut aliquam fructum habeam, & in
vobis.* Primò considerat absconditum Dei iudi-
cium, quod volentem Apostolum Romam tea-
dere, Deus pro illo tempore tetardavit: rationem
non dicit, nec Apostolus examinat: fidelis ete-
nim servus Domini sui non debet praceptum
examinare. Secundò: *ruminat quod ait D. Paulus,
quid sua praedicatione praetenderet: Vt ali-
quem fructum habeam & in vobis: Non dixi (audi
Chrysolostomum) ut doceam, ut instruam, sed quid
ut fructum habeam.* Ignoras praedictorem esse
feminatorem? quid praetendit feminator? nisi fru-
ctum? si huic non colligat, in vacuum labo-
rat, virelsque consumpsit.

§. II. Echum efformat D. Ioannes multo fortio-
rem, quam Aegypti echum, ad verba Iu-
daeorum, quae illos convincit, ex illo ipso quod
constitentur.

Quomodo hic litteras scis, cum non didiceris.

Audis quid illi dicant, & de quo admi-
rentur? Attendit D. Evangelista gestus
eorum ac modum agendi, qua attentione Chri-
sti doctrinam auscultarentur, animo nocendi ple-
no, si verbum aliquod ex ore eius audire pos-
sent reprehensibile, seu dictum imprudenter:
erat autem doctrinae Christi tanta profunditas,
ut illi ipsi motus ostenderent non vulgares,
vultus torquetent, oculis nictarent, insecterent
supercilia, caput agitarent, & attoniti Christi
doctrinae praecellentia, ad invicem conuersi, ge-
stus ederent manibus, brachijs, vultibus, toto-
que corpore mutuo colloquerentur: *Quomodo
hic litteras scis, cum non didiceris?* Describit E-
vangelista processum, quem ipse exorsus est, &
aggreslus, ut divinitatem Christi confirmaret:
*Hae autem scriptae sunt, ut credatis, quod Iesus est
Christus filius Dei.* Enim vero nullam fortius
dici potest argumentum ad bonitatem ac di-
gnitatem alicuius adstruendam, quam proprii
hoste sui inimici testimonium: *Limata fortisque erat
fortius.*

108. 20. 31

Gigauis

Gigantis Goliath maculæ, verumtamen fuit illa quæ contra ipsum prævaluit. Ita lita Davidi manibus: etenim illi giganti caput an putavit die Dominica dicemus. Hoc sapius agit Evangelista, ut Christi hec verba ex eorum ore deponit, ipse suo proferat, quibus illos redarguit, & ijdem Christi testatur probaque dimittatam.

II. Hoc sapius virtur Euan gelista contra Iudæos. *Joan. 11. 47.*

Cogunt concilium Christi necem machinati, & sacrilegâ perfidiâ suffragia colligunt aunte que: *Hic homo multu f. et. Et tandem omnes vivantes in Caipha Pontificis conspirant sententiam: Expedi vobis, ut unus moriatur homo pro populo, & non tota gens pereat.* Fortis hic est gladius, potensque sententia: quandoquidem per illum Christi Saluatoris decernatur mors acerbissima. Porro D. Ioannes hunc manu sua gladium arripit, ille que Iudæos confodit, dicens: hoc ipsum esse quod redemptoris nostri cuncti potentem declarat virtutem, veraque esse ac stupenda Christi miracula quod ipsi eadem fatentur, & hanc de celo descendisse conclusionem: *Ita à semetipso non dixit, Et. sed quia Iesus mortuus erat pro gente, Et. & vi filios Dei cogit in unum.*

Alas expendimus quod Spiritus S. testatur hoc videri inter alia Deum de Pharaone, & que Egyptijs iniquiorem retulisse victoriam, quando eorum ipsi vsus est verbis, cum ex illis echum formavit; qua contra ipsos eadem que proferebant verba converteret: *Resonans de altissimis montibus echo, deficientes faciebat illos pra timore.* Hoc idem agit Spiritus S. cum obduratis illis: qui de verbis oris ipsorum echum efformat, qua illos conincit; & hoc intendit illis dicere D. Ioannes. Nostis quis sit Christus: Homo qui suprema omnia novit mysteria, nec tamen illa in terra sub præcepto didicit: *Hic litteras fecit cum non didicerit.* I. recipit Dominus vati Zachariæ, ut sumat ex ipso argento & auro, quod propriu erat inimicis Babylonijs, & ex illis didemata effingat victoriæ, quibus summi Pontificis Iesu filij Iosede. caput coronetur. Nūquid consultius foret ut illæ corona fierent ex argēto auroque, quod amici summi sacerdotis propriu possideant? Nequaquam. Vi magnum ad rem nostram indicaretur mysteriū: principalis enim corona, ad Christi triumphū celebrandū, ea est, quæ de argento auroque cōstat, quod de manibus ac oribus educitur inimicorum, de eo ipso quod proprijs ipsi linguis confessi sunt, sicut dicitur: *Multa signa facit, Christus cū venerit nūquid plura signa faciet, quam qua hic facit: Verax es, &*

Sap. 17. 17. III. Echo formatur ex verbis Iudæorum. *Zach. 6. 9.* *Joan. 11. 47.* *Joan. 7. 31.*

viam Dei veritate docet. Id quod Pilatus protelatus est: *Nollam causam invenio in hoc homine.* *Matt. 22. ex his in quibus eum accusatis sed neque Herod. 3. 16.* An quidquam de Christo dici potest gloriosus? *Luc. 23. 14.* Quis clarior notiorque triumphus, quam quod ille ipse qui videtur fuit traditorque sanguinis, perirens eum iustum esse fateatur: *Peteau, tradens sanguinem iustum.* Quam quod ille, qui mortis in eum pronuntiat sententiam, la et manus suas, & publice protelatur se in eo nec magnū ali. vid nec parvum invenire ob, quod reus iuste condemnetur? quam ut ipsum universale concilium, quod illi sanguinis, processum intenter, pionuntiet quod tam multa, tamque miranda patret prodigia ut illis ad sui sequelam mendū allicere queat universum? Quam quod ipse diabolus omnium machinator, & auctor, ipse dicat eum iustum esse, in quem Iudici nullum competat ius damnationis: *Nihil tibi & iusto illi.* Proh coronam Christi gloriosam, expressam, liberam, non extortam confessionem inimicorum.

Credidero huic convenire id quod sponsa 28. *Sponsus loquitur: Veni de Libano sponsa, veni de Libano, veni coronaberis de capite Amanu de vertice Saur, & Hermon, de cubilibus leonum, de montibus pardorum.* Congruè licet interpretari per sponsum Redemptorem nostrum eiusque sanctissimam humanitatem, idque ex mente D. Aug. quem Tertullianus præcessit probaturque ex Isaia, apud quem ipse se Christus sponsum agnominat: *Sicut sponam decoravit me coronā.* Et conformiter exponit D. Augustinus. Quod ipse sponsum sit & sponsa, de quibus loquitur in parabola de virginibus: *Exierunt obviam sponso & Christi.* *Sponsa: qua phasi permulta cōtinētur mysteria.* Verū nos commuē sequamur sensum sponsam Dei, Sanctam esse Ecclesiam. Bis dicit: *Veni de Libano: hic Iudaismus indicatur, cuius excellentia præclarior erat templum, quod ordinariæ in S. eloquio dicitur Libanus ob multam copiam ligni Libani quod in eo erat: etenim bis Deus Iudæos vocavit: primò per Prophetas: secundò per semetipsum.* Porro deus illum vocat: *Veni nec dicit vnde: quia Genium Ecclesia, testimonem non habebat determinatam: vnde venire debuit, sed ex mundo confluere debebat universo.* Verum in quem finem advocas sponsam? *Veni coronaberis.* Corona capiti imponatur: *Caput Ecclesie Christus est: huic corona imponitur triumphalis, qua tota Ecclesia coronatur & triumphat.* Et vnde hæc corona Christo desumitur? *De capite Amanu, de vertice Saur & Hermon, de*

Ep. 1. o. ad Hon. c. 6. Et in ps. 30. & li. 3. de doct. Christi. Lib. 4. contra Marc. I. p. 51. to. Marc. 15. IV. Ex inimicorum testimonijs Christi maior est gloria.

de cubilibus leonum: De capite crudelium inimi-
corum, capitalium aduersariorum, furentium
maledolorum; de eo quod atrocissimi eius ho-
stes ab ipsa veritate conuicti confessi sunt: ex eo
quod Iudas proditor prædicat, ex eo ipso, quod
ipse diabolus præconia voce vel inuitus atter-
atur: *Quid nobis & tibi Iesu Nazareno? &c. Scio
quis sis, sanctus Dei.* In singulari vero de cubili-
bus leonum ferocium, de montibus pardorum
crudelium, ex concilijs scilicet & congregatio-
nibus Doctorem ac sacerdotum: illi namque ipsa
veritate constricti, dignitatem fatebantur, &
præcellentiam Salvatoris. Licet autem hoc fre-
quenter fecerint, hodie tamen particulariter
præclara adeo confessione, quam attoniti & ad-
mirabundi pleno ore pronuntiant, dicentes: *Hic
litteras scit cum non didicerit.* Et ex illa conatur
D. Ioannes coronam Christo superponere illu-
strissimam: & merito quidem, quia ipso suo ore
fatur idem quod Christus de se dixerat, de-
clarans se verum esse Dei filium.

Matth. 14

Iuan. 8. 13

29

V.
Duo continet
verba Iu-
dæorum.

Enarrat D. Euangelista, post hodiernum Euā-
gelium, quod illis Redemptor noster prædica-
rit, suamque diuinam aperuerit personam, dicen-
do: *Ego sum lux mundi.* Clarissimè horum intel-
lexerunt illi verborum energiam, vnde dedig-
nantes obiecerunt: non tolerandam hoc sapere
præsumptionem, de seipso hoc profari, & men-
daciū esse: *Tu testimonium perhibes de teipso,
testimonium tuum non est verum.* Vah proditores,
amantes, flagrones, an non videtis quod vos ipsi
ore vestro idem pronuntialis iudicium, dicendo.
Hic litteras scit, cum non didicerit.

Duo verbis his consistunt, & ita pro certodu-
cunt vt ea abique vilo dubio sic esse supponant.
Primum: quod Christo inerat sapientia ter ma-
xima & profundissima, qua cunctos docebat,
quodque hanc non haberet opinionibus dubijs-
que involutam, sed certâ scientiâ clarissimam:
Litteras scit. Secundum, quod eam ab alio non
didicisset: *Cum non didicerit.* Magnam habent
hæc verba energiam, q. d. scholas discipulus non
frequentant, magistros non colunt, libros non
relegit, nullam adhibuit addiscendo diligentiam.
Curiosè nimis totum vitæ Christi, decursum
persecutari fuerant, & constabat illis euidenter,
quod classes nunquam adijisset, præceptorum ty-
rannulus non subfuisse: quippe semper eum vi-
derant in domo S. Ioseph quem patrem eius
credebant, fabrilis tractantem. Ex D. Augustin.
nota apud Iudæos diuersi generis Iudæmagistros
fuisse, sicut apud nos: quidam qui prima rudimen-
ta docebant, & sensum Grammaticalem

Lih. 18. de
ciu. c. 33.
Vi.
Diuersi

scripturæ quos dicebant *Grammato Isagogas*, & fuerunt
communitè vocabantur Scribæ, de quibus apud eos
mentionem facit D. Epiphanius in panatio & ana-
chephalosi. Alij vero, qui altiora & profundio-
ra profitebantur, qualis erat Nicodemus à Chri-
sto vocatus: *Magister Israel*, nouerant quia viderant,
quod eorum nullus didasculus Christum
instruxisset, nec cum eorum aliquo fuisset con-
discipulus. Quia verò quosdam inuenias, qui,
licet classes non frequentant, nec Iudæ magi-
stros agnouerint, attamen per semetipsos stu-
duerunt, libros euoluendo: fatentur Christum
nihil tale fecisse, nec libros habuisse, sed bipennæ
asciam, dolabrum, & cetera artis fabrilis vten-
silia: hæc enim omnia his verbis includunt: *Cum
non didicerit.*

Iuan. 3. 10

Deinde cum D. August. perpendamus, quod
nomen illud (*Litteras*) intelligi possit de primis
elementis, seu alphabeticis, q. d. qui fieri potest, vt In Chri-
stie tanta nouerit, cum probè sciamus, quod nec sto com-
rabulam in manus sumpsit, ita vt ab alio po-
pletum tuerit discere nemine? Hoc solum sufficiebat, vt est Mala-
Christum tanquam Messiam, verumque Deum eiaz va-
agnoscerent, quandoquidem apertè fateantur, in titulum.
illo completum Malachie vatis oraculum in
illa celebri promissione, quâ nemo ambipt de
Christo pronuntiatam: *Statim veniet ad templū Malac. 17.
sanctum suum Dominator, quem vos queritis, &
Angelus testamenti, quem vos vultis.* In Hebræi-
co, vox illa, cui respondet aduerbium, *Statim*, alia
est, quæ significat *Subito*: quod dicitur, quando
inexpectato aliquid apparet nulla præuia dis-
positione, vel præparatione, & præter spem om-
nium, sicut flores fuerunt & amygdala in virga
Aaronis in tabernaculo, quæ subito, & inexpectato
prodierunt, nullâ præmissâ diligentia, aut
naturali virtute, vnde cognouerunt vim: hæc di-
uinam aliquam latere, quæ hoc in virga Aaro-
nis operabatur. En tibi nunc impletum illud:
Subito veniet ad templum, &c. Apparebit factus
Magister de repente, nulla præiunctione nulla
classium dispositione, nulla studiorum, libro-
rumve frequentatione. An hoc tu confiteris?
confitere & illud, quod ipse sit: *Dominator
quem vos queritis, & Angelus testamenti quem
vos vultis.*

Num. 17. 8.

Vt autem quod inceperamus prosequamur VIII.
verba resumit D. Ioann. ex ore eorum, & pro-
Eos D. positionem assumptam eis concedit, & vsus eo Ioannes
quod ipsi concedunt, eos vult conuincere: quid ex ore
dicitis? *Litteras scit cum non didicerit*: bona illa eorum
propositio, vos facit inquit D. Ioannes, proditor-
confundit- res, quia hoc quod pleno ore confitemini, id
ipsa

Yf. 33. 9.
 1. Theſſal.
 4. 11.

adferre poſſunt quiete laudi ſuadet David: vacante & videte, quomam ſuavis eſt Dñs: Audi hortantem & precantem Apoſtolum: Obſecro vos fratres, ut quieti ſitis, & veſtrum negotium agatis. Dic mihi, Domine cur Sancta ſacramenta non frequentas, tam tardus ad confeſſionem, ita tardus ad communionem? Domine, mille diſtrahor occupationibus, ut illis me nequeam expedire, & familiae meae labores in tantum exerceverint, ut eos perſuadere ſit impoſſibile. Porro hoc idem tibi inculco: cum enim laborum mortum tantus ſit emulus, & curae tuae multiplicatae ſunt nimis:

(a) nunda
de co. 1a.

Sap. 2. 1.

1. Cor. 7.
 29.

illo indiges adminiculo (a); quanto enim gravius curas pondere premitur, tanto necesse est oleo rotas intungi copioſiori. O ſtultos, & ſine ratione capti! Non recte exigentes (inquit Spiritus S.) illi qui nicebant, quia vitae tempus modicum eſt, illud volebant integrum vanis dare voluptatibus. Exiguam & cum radio eſt tempus vite noſtra: venite frumitur bonis, &c. Imo hoc ipſum te condemnat: cum enim tam brevis ſit, non hoc illis dilapidandum, ſed illis inſudandum, ad quae tibi à Deo concedi uti: atque ex illo principio confequentia cum Apoſtolo cicienda contraria. Hoc itaque dico fratres, tempus brevis eſt, reliquum eſt, ut & qui habent uxores, tanquam non habentes ſint, &c. & qui gaudent, tanquam non gaudentes, & qui emunt, tanquam non poſſidentes, &c. praeſertim enim figura huius mundi.

§. 12. Mea doctrina. &c. Dicit hoc ſecundum quod Deus eſt, eo modo quo declarat D. Aug. & ſecundum quod homo, eo modo quo ſponſa varijs figuris, & D. Ambroſ. de tunicâ inconfuſiſ.

31

ETERUM videamus quid Dominus reſpondeat: Mea doctrina non eſt mea ſed eius qui miſit me. Sententia haec ſupra modum ſuas patitur difficultates tamque intricata S. Patris tribus viſa eſt, ut D. Auguſtinus quamo e. m. profundius perſcrutabatur, tanto difficilius intricabatur; unde non ſolum ſolum attentionem ab audientibus expoſcit, ſed praecipue orationum ſuffragia, quibus Deum deprecemur, illi lucē inſundat, ut illam cum intelligat, tunc explanet. Idem facit D. Chryſoſt ac venerabilis Beda. Prima haec occurrit difficultas, ex mente D. Aug. quod cum Ho. 40. in tam pauca ſint verba ſalvatoris, ſibi videntur contradicere, & ipſemet quod prius dixerat: In hunc vocare, imo ſibi ipſi repugnare. Non dixit, iſta do-

locum.

trina non eſt mea, ſed mea doctrina, non eſt mea. Quam dixit ſuam, tandem dicit non ſuam. Quomodo idem euſdem poſſe eſſe & non eſſe? Quare D. Chryſoſto. nulla eſt apud Philoſophos verior propoſitio, quam ea quae eſt identica: Ego ſum ego: Petrus eſt Petrus, & per confequens nulla falſior, quam quae hanc negat identicâ. q. de ego non ſum ego: album non eſt album; & talis quaeque haec videtur: Mea doctrina non eſt mea. Secundam difficultatem perpendit D. Chryſoſt. in eo quod Dominus addit: Sed eius qui miſit me, Domine, nome tu dixit: Omnia mihi tradita ſunt à Patre meo. Et iterum dñs Patrem alloqueris ſic ais: 19. Omnia mea tua ſunt & tua mea ſunt. Si igitur Ioa. 17. 17 iſta doctrina Patris eſt, eadem ratione inferre debueras, & mea eſt, & non id quod infero ad circo non eſſe tñâ, quia Patris eſt. Inſuper ea de cauſa perſidus haereticus Arius haec ſibi ſententiam aſſumpſit, ut errorem ſuum mordaciter aſſereret, quod filius minor eſſet Patre, & eſſe haberet, ab eo diuertiſſimam ſubſtantiam diſtinctam & naturam; teſtibus D. Amb & D. Aug. Licet ad horum Lib. 2. de verborum expoſitionem egregios plane S. Pat. ſide ca 4. tres conceptus exponant, & mirabiles producant & 1. c. 2. interpretaciones; omnes tamen ad duas renocâ. Lib. 1. c. 2. tur. quas ſtylo ſubtiliori proſequitur D. Auguſt. 2. de Trin. ſupponens operoſas eſſe, quâs Chriſtus dixit de Lib. 1. de ſe, ſententia: in dubium enim vocari poteſt, an Trinit. loquatur de ſeipſo in quantum Deus eſt, vel in quantum homo: praeterea autem, quod ſi utro. Sententiae que modo poſſunt intelligi, praſtat, ut utro. Chriſti de que modo exponatur. Et talis, inquit, haec eſt: ſe duplici Mea doctrina, non eſt mea: Explicantem hanc au. modo diam s. Auguſtinum. Sunt quaedam in libro ſan. explicanti ita poſita, ut ambiguum ſit, quomam referentur. da ſint, utrum ad illud, quo propter aſſumptam D. Aug. creaturam minor eſt filius, an ad illud, quo quantum Tom. 3. aequalis, tamen quia de Patre ſit, indicatur. Et nihil quidem ſic videtur, ſi eo modo ambiguum eſt ut explicari diſcernique non poſſit, ex utraque regula ſine periculo poſſe intelligi ſicut eſt quod ait. Mea doctrina non eſt mea, ſed eius qui miſit me. Nam ex forma ſerui poſſe accipi & ex forma Dei, in qua ſic eſt Patri aequalis, ut tamen de Patre ſit. Hic igitur primus eſt ſenſus, ut loqui cenſetur Chriſtus in quantum filius Dei naturalis, ve. Explicatur haec III. litoque verbis illis profundius S. Trinitas indicare quod myſterium: quod ipſe ſuum habeat eſſe perſonae ſententia le, & hoc verè ſuum eſt porro non hoc habeat à ſe forma ſemetipſo, ſed à Patre per æternam ſibi communem Dei. nificatum generationem. Idem de diuina ſentimus ſcientia: eius eſt, verum illam à ſeipſo non habet ſed à Patre accepit, de quo procedit: In